

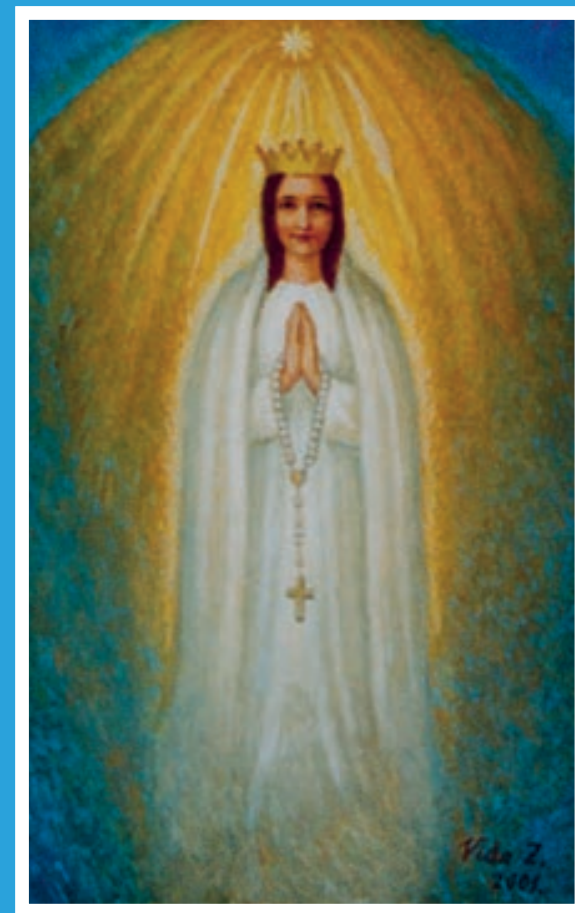


Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2006. jan.–febr.
XI/1. szám

Ára: 240,- Ft



Szőkefalva – Fény Királynője, kegykép

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiailag lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

Szt. Gertrúd: Karácsony és Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén nyújtott kegyelmekről	1
Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepére	4
Nagy Szent Leo pápa: Az Úr az egész földön kinyilatkoztatta üdvösségét	5
Adrianus Simonis: A szépség és tanúság	6
A művészet a dogma szolgálatában	7
Barsi Balázs: A lélek hatására egész személyiségünk bensőségesül.....	9
II. János Pál Pápa: Szent Pál megtérése – Krisztus meghívása	12
Tomislav Vlasic: Nyissátok meg értelmeteket!	14
A Püspöki szinódus tanítása az Eukarisztiáról	18
Komáromi Mária: Az Oltáriszentséggel való találkozás.....	20
Földi Endre: Engedjétek hozzám a gyermekeket... mert ilyeneké az isten országa	22
Egy fiatalember.....	24
Mária kegyhelyek	
Szőkefalva	25
Rózsafüzér	
Miért a rózsafüzér?.....	27



*IV. Fülöp spanyol király esküt tesz
a Szepőlételen Fogantatás dogmájának védelmezésére.*

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Pádua, kegyszobor

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Karácsony és Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén nyújtott kegyelmekről

Szent Gertrúd

Szentséges születésed ünnepén mint gyengéd kis Gyermekeket vettelek föl bölcsődből, pólyákba takarva. Szívembe be volt vésve, hogy a gyermeki szükségeid okozta keserűségekből mirrhacsokrot kössek magamnak s azt keblemen hordozzam. Ekkor azt gondoltam, hogy ennél nagyobb ajándékot már nem nyerhetek tőled. Mégis oly kegyes voltál, hogy az előzőnél még nemesebb adománnyal mutattad ki határtalan jóságodat.

A következő évben ugyanazon a napon, a „Dominus dixit” („Az Úr mondá...”) mise közben a leggyengédebb és legbájosabb Kisded alakjában Szűz Anyád öléből fogadtalak karjaimba s egy ideig keblemen dajkáltalak. Úgy tetszett, hogy ebben közreműködött az a részvét is, melyet ez ünnep előtt bizonyos imádságokkal egy szenvedő iránt tanúsítottam. De sajnálattal kell megvallanom, hogy azalatt az idő alatt, míg ajándékod birtokában voltam, kelleténél kevésbé gyakoroltam az áhítatot. Nem tudom, a te igazságosságodnak, vagy az én hanyagságomnak volt-e ez következménye. De mégis remélem, hogy irgalmasságod közreműködésével igazságosságod intézte így a dolgot, hogy méltatlanságom annál világosabb legyen előttem s féljek hanyagságomtól. Bármelyik volt is a kettő közül az ok, te felelj helyettem, én Uram Istenem. Midőn erőmet némileg összeszedtem, hogy szerető nyájaskodással halmozzalak el, kevés eredményt vettem észre mindaddig, míg a bűnösökért, *a szenvedő lelkekért*, vagy más módon gyöttrődőkért nem kezdtem imádkozni. Ennek hatását mindjárt éreztem. Különösen egy este erősen elhatároztam, hogy *a megholtakért* való minden imádságomban a szüleimért mondott „*Ó Isten, ki atyánkat és anyánkat...*” kezdetű kollekta helyett ezután a „Mindenható örök Isten, akihez sohasem esdünk az irgalom reménye nélkül” kezdetű kollektával a te különös barátaidért fogok hozzád könyörögni. (A megholt szülőkért való imádság (kollekta) ma is megvan a Miskolcban. A másik, mely már rég kimaradt, így hangzott: Mindenható örök Isten, kihez sohasem esdünk az irgalom reménye nélkül, légy könyörületes híveid lelkéhez, hogy akik ez életből a te neved megvallásával távoztak, Szentjeid közé fölvételt nyerjenek. Ámen.) Ekkor úgy tetszett nekem, hogy ebben igen nagy gyönyörűségedet találtad.

Úgy láttam, kedves élvezetet nyújtott neked Uram az is, midőn erőmet megfeszítve, a gregorián neumák éneklésekor reád irányítottam figyelme-

met, mint ahogy gondos figyelemmel néz a könyvbe az, aki olyasmit énekel, amit gyakorlat híján még nem tud jó énekelni. Mennyit mulasztottam azonban ebben s másban, a te dicsőítésre irányuló énekgyakorlatokban. Megvallom neked, jóságos Atyám, a te ártatlan Fiad, Jézus Krisztus kínszenvedésének keserűségében, kiről kinyilatkoztattad, hogy benne legnagyobb tetszésedet találtad, mondván: *Ez az én igen kedves Fiam, kibem nekem kedvem telt* (Mt 17,5). Ő általa nyújtok neked elégtételt, hogy ugyanő pótolja minden hanyagságomat.

A szentséges tisztulás ünnepén (gyertyaszentelő), a körmenet alatt történt, melyen te, üdvösségünk és megváltásunk, az áldozati adományokkal a templomba óhajtottál vitetni. A „Cum inducerent” („Midőn bevezették”) antifóna közben Szűz Anyád bánatos arccal fölszólított, hogy téged, szívének drága fiacskáját adjalak vissza neki. Mintha ez azért történt volna, hogy nem ápoltalak volna egészen az ő tetszése szerint téged, ki dicsősége és öröme vagy az ő szeplőtelen szüzességének. És én megemlékezvén, hogy azért a kegyelemért, melyet nálad talált, a bűnösöknek engesztelésül, a kétségbeesetteknek pedig reménységül adtad őt, a következő szavakban törtem ki: Ó, szeretet Anyja, nem azért adatott-e neked Fiadul az irgalom forrása, hogy mindenkinek, aki csak kegyelemre szorul, megnyerd azt és a mi bűneink és gyarlóságaink sokaságát befödje a te szereteted. – Erre a Szűz Anya jóságában derűs és kiengesztelődött arccal értésemre adta, hogy bár hibáim miatt szigorúnak mutatkozott, szíve mégis csordultig van szeretettel. Egész mélyéig áthatotta az isteni szeretet édessége. Ez legott nyilvánvaló is lett, midőn az én gyöngye szavaimra eltűnt arcáról a fölvett szigorúság és fölragyogott rajta a természetének megfelelő édes derű. Legyen azért a te Anyádnak nagy szeretete kegyes közbenjáróm, a te irgalmasságodnál minden fogyatkozásomért.

A következő évben, születésednek ugyanazon szentséges ünnepén, még kegyesebb ajándékkal ékesítettél föl, mintha buzgó áhítatom érdemelte volna ezt tőled a megelőző évben. Pedig hát nem egy új ajándékot, hanem az előző adomány elvesztegetéseért való méltó büntetést érdemeltem tulajdonképpen tőled. Evangélium közben, mikor azt énekelték, hogy „Peperit filium suum primogenitum” („Elsőszülött fiát szülé”), szeplőtelen Anyád szeplőtelen kezeivel nekem nyújtott téged, szűzies Kisded, szeretetreméltó Csecsemő, mintha minden erőddel az én ölelő karjaim közé kívánkoztál volna. És én fölvettelek téged, bájos Kisded, te pedig karjaiddal átölelted nyakamat. Erre mézzelfolyó lelked lehelletétől, mely áldott ajkadról áradt,

egész valóm annyira fölüdült, hogy lelkem méltán magasztal érte én Uram Istenem és mindaz, ami bennem van, áldja a te szent nevedet.

Mikor pedig Boldogságos Anyád pólyákba akart takarni, kértem őt, hogy veled együtt engem is takarjon be, hogy még a vékony pólya se válasszon el tőled, kinek ölelése és csókja édesebb, mint a mézes pohár. Erre úgy láttam, mintha az ártatlanság hófehér leplével volnál betakarva s a szeretet arany köteléke fonna körül. Ha tehát azt akarnám, hogy veled együtt engem is betakarjon és körülfogjon, akkor még jobban kellett volna fáradoznom a szív teljes tisztaságának megszerzésében és a szeretet műveinek gyakorlásában.

Hála neked, csillagok Teremtője, égi fényességek és változatos tavaszi virágok fölruházója! Bár a mi javainkra nem szorulsz, mégis az én okulásomra a következő Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén azt kívántad tőlem, hogy téged mint Kisdedet öltöztesselek föl, mielőtt a templomba bevezetnének. És pedig isteni sugallatod titkos kincstárából a következőkép kellett ezt megcselekednem: Minden erőmmel arra kellett törekednem, hogy a te tisztaságos emberi természeted szeplőtelen ártatlanságát magasztaljam. És pedig oly teljes és hűséges odaadással, hogyha én személyem szerint birtokában volnék minden dicsőségnek, kész lennék arról a te kegyes ártatlanságod javára lemondani s téged még dicséretreméltóbbá tenni. Ezen szándékom következtében úgy tűntél föl előttem, mintha egy kisded alakjában fehér ruhába öltöztél volna. Midőn hasonló buzgósággal gondolkoztam alázatosságod mélységéről, úgy tetszett, mintha felülről zöldszínű köntösbe öltöztél volna, annak jeléül, hogy virágzó kegyelmed mindig zöldel és sohasem hervad el az alázatosság völgyében. Míg én az említett módon elmémben forgattam szereteted hevét, mely minden tettetnek indító oka, bíborköpenyt öltöttél magadra annak bizonyosságául, hogy a szeretet az igazi királyi öltözet, amely nélkül senki sem mehet be a menynek országába.

Midőn pedig dicsőséges Szűz Anyádban csekély erőmhöz képest ugyanazokat az erényeket magasztaltam, ő is úgy tűnt föl előttem, mintha ugyanazon módon volna felöltözve. Mivel ez az áldott Szűz, ez a tövis nélkül való virágzó rózsza s makula nélkül való tündöklő liliom, bővelkedik, sőt határtalanul bővelkedik az összes erényekben, kérünk téged, legyen ő a mi örökös közbenjárónk, hogy általa gazdaggá váljon szegénységünk.

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepére

„És a Te élő-lelkedet pedig fájdalom fogja átjárni, hogy sokak szívének gonosz szándékai bizonytal megnyilvánuljanak”. (LXX-ből szó szerinti fordítás, Lk. 2,35)

Gyertyaszentelő Boldogasszonykor (eltérve a „megszokottól”) a Szentésges Szűz által cselekszik az Úr és nem vele. A Lélektől „Útnak” indított sajátos hivatásának újabb szakaszához vezetődik; fogadja-adja az Éltető Halált a rá váró Simeonnak, Anna prófétanőnek (a már-már élő örökmé-cseknek), ez által bennfoglaltan, önmagának is. A Fájdalmas Anya ma is nyújtja Kisededét... akarjuk-e? Merünk-e szembesülni, szemlesütve az új-jászületés jászola előtt meghajolni, egy annak hirtelen, („és hirtelen eljön templomába az Úr – Mal 3,1) testté-vérré váló keresztfája alatt.

Mind a test, mind a lélek gyógyulásához elengedhetetlenül szükséges az alázat.

Az öreg Simeonnak volt mersze – akár mindenki előtt – felujjongani, és önmagát lekicsinyíteni egy „karonülő” előtt. Ezt bizonyára nem tette volna meg, ha nem Krisztus adott volna neki azokból a kegyelmekből, melyekre oly régóta várt, melyek végül „megnyitották szemeit”. Hányszor járunk úgy, hogy bár nyilvánvaló lépéseket kéne megtennünk gyógyulásunkért, mégsem vagyunk rá hajlandók – büszkeségünk befolyásoltsága alatt, vagy már annyira elidegenedtünk a szeretetet, biztonságot és meghitt légkört hozó Fénytől, ami nem „csupán” világosítónk, hanem a világ változandóságai közepette hidegedő szíveink hevítője. Simeon megszabadult, „kiégette-marta” belőle a sötétség okozta fertőzöttséget. Csakúgy, mint a régiiek szép „szertartásosságában”: Gyermekek születése után szentelt gyertyát helyeztek az ágy mellé, hogy azzal előzzék meg a gonosz közeledtét – főként a keresztségig. Ugyanígy cselekedtek – gondosan – a beteg-ágynál is.

Őrizzük lelkünknek szentelve szentelő szikráját, mely az örök, tápláló Fényesség miatt gyulladt. Legyünk képesek megérteni az idők jeleit („*hű-ek maradni önmagunkhoz, Mária által*” – II. János Pál). Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén, a szerzetesek fogadalom-újításakor) – hogy habár létünk tökéletlen és bűneink a „fényárnyékba” tántorítanak –, áldozatokat vállalva osztozzunk együtt Krisztus Urunk Édesanyjával, hogy a Világ Világosságának jövetelét „készen-várhassuk”.

Az Úr az egész földön kinyilatkoztatta üdvösségét

Vízkereszt ünnepére

Az irgalmas, gondviselő Isten elhatározta, hogy az idők teljességében segítségére jön a romlásba jutott világnak. Krisztusban előre elhatározta minden nép megszabadítását.

Belőlük ígért egykor Ábrahámnak, a szent pátriárkának megszámlálhatatlan ivadékokat, akik tőle nem test szerint, hanem hite termékenységből származnak. Ezért hasonlította őket az ég csillagaihoz, hogy az összes nemzet atyjától ne földi, hanem mennyei utódokat reméljenek.

Lépjen, lépjen csak be a pogányság egész sokasága az ósatyák családjába, és az Ábrahám Ivadékának adott áldást – amelyet a test szerinti gyermekek elutasítottak – az ígéret fiai kapják meg! A három bölcs személyében az összes nemzet imádja a mindenség Alkotóját! Legyen ismert az Isten nemcsak Júdeában, hanem az egész földön, hogy mindenütt *Izraelben nagy legyen az ő neve* (Zsolt 75,2).

Mi tehát, szeretteim, akik már jártasak vagyunk az isteni kegyelem titkaiban, lelki örvendéssel ünnepeljük zsengeink napját és a pogányok meghívásának kezdetét! Adjunk hálát az irgalmas Istennek, aki – Pál Apostol szerint – *arra méltatott minket, hogy részünk legyen a szentek fényességében. Kiragadott minket a sötétség hatalmából, és helyet adott nekünk szeretett Fia országában* (Kol 1,12-13). Hiszen már Izajás próféta így jövendölte meg: *A nép, amely sötétségben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál országának árnyékában laknak, azoknak világosság támad* (Iz 9,1). Ugyancsak ő mondja róluk Istenhez beszélve: *A nemzetek, amelyek nem ismertek téged, segítségül hívnak, és a népek, amelyek nem tudtak rólad, hozzád menekülnek* (vö. Iz 55,5).

Ezt a napot Ábrahám látta és örvendezett (vö. Jn 8,56), mert felismerte, hogy az ő hitének gyermekei nyernek majd áldást utódában, Krisztusban. Hitével előre látta, hogy így nemzetek atyja lesz és *magasztalta az Istent: meg volt győződve, hogy Isten elég hatalmas ígéretének beváltására* (Róm 4,20-21).

Ezt a napot énekelte meg Dávid a zsoltárokbán: *Térjen hozzád minden nemzet, melyet csak alkottál, boruljanak le előtted, Uram, és magasztalják nevedet* (Zsolt 85,9). És másutt: *Megmutatta szabadító hatalmát, és kinyilatkoztatta igazságosságát a nemzeteknek* (Zsolt 97,2).

Mindezt abban látjuk megvalósulni, hogy az Úr messze vidékről meghívta a három bölcsset, és csillag által vezette őket, hogy megismerjék és

imádják az ég és föld Királyát. A csillag buzdít minket is, hogy töltsük be azt a szolgálatot, amelyet ő teljesített: lehetőségeink szerint szolgáljuk azt a kegyelmet, amely mindnyájunkat Krisztushoz hív.

Szeretteim! Ebben a törekvésben segítenetek kell egymást! Tündököljetek tehát a világosság fiaiként, mert Isten országába az igaz hit és a jócselekedetek által lehet eljutni; a mi Urunk, Jézus Krisztus által, aki az Atya-istennel és a Szentlélekkel él és uralkodik mindörökkön-örökké. Ámen.

Nagy Szent Leó pápa

A szépség és tanúság

Adrianus Simonis

A szépség Hans Urs von Balthasarnál

Ha a „tényből” kell kiindulnunk, hogy egy fogalom mélyére hatoljunk, a formáról is szót kell ejteni. Tehát ahhoz, hogy az örömről beszélhessünk a zene kapcsán, először meg kell határozni a szépség fogalmát. A nagy svájci teológus, Hans Urs von Balthasar súlyos szavai a *Prédikáció a formáról* előszavában (amely a Herrlichkeit első kötete) ebből a szempontból megdöbbenően világos és éles adalékot jelentenek.

„A szépség nem tesz mást, mint megfoghatatlan dicsfényvel koronázza meg az igazság és jóság kettős csillagát és felbonthatatlan kapcsolatát. Ez a szépség érdeknélküli, amely híján a régi világ érthetetlen, de amely lábujjhegyen búcsúzik el a modern világtól. Egy olyan világból, amelyből ugyan nem hiányzik a szépség, de már nem látja, nem számol már vele, a jó is elveszti vonzó erejét, és a lét tanúsága hihetlenné válik azok számára, akik nem tudják már megragadni a szépséget.”

Kortárs tanúság

Ragyogó tanúságot tett a zene és az öröm kapcsán korunk egyik legnagyobb zenésze, az orosz gordonkaművész és karmester, Msziziszlav Rosztropovics.

Egy interjú során, miután beszámolt életének és művészi pályájának viszontagságairól, a következő példát mondta: „A hetvenes években Oroszországban Sosztakovics szimfóniáját vezényeltem. A zene a kommunista hatalom visszautasítása volt olyan időkből, amikor lehetetlen volt bárki-
nek is nyíltan szembeszegülni a párttal. Szimfóniáiban mindenki felismer-
hette a népdalokat, a Szibériába deportáltak énekeit, a Kreml terének dísz-

szemléit. A karmesteri dobogón a közönség felé fordultam, hogy lássam a reakciójukat. A közönség soraiban voltak szegények, egyszerű emberek is: sírtak, mert a hangjegyekben leírva találták elnyomatásukat, a hiányzó szabadságukat. Sírtak, de reméltek: a dallamok szépen szárnyaltak, és ha ilyen szép alkotások szülehetnek a nyomorúságos helyzetben, akkor nem a rossz az utolsó szó, van még remény.”

Balthasar úgy beszélt a szépségről, mint az igazság és jóság tökéletes formájáról: tehát az öröm, ezen igazság tudatának megélt kifejezése az ember részéről, a jóság megtapasztalása. És ez a megkapó nyilvánvalóság az, amelyet Szent Ágoston maga is megértett és érzékelt a zene *iubilus*ában.

A művészet a dogma szolgálatában

Zurbarán és a sevillai iskola hozzájárulása a Szeplőtelen Fogantatás ikonográfiájához

Számos új tanulmány taglalja a spanyol festészetet, s ezen belül elmélyült ismeretanyagot közölnek a sevillai művészet helyzetéről a XVII. század első harmadában. Ennek ellenére Pedro Diaz de Villanueva, festő életműve ismeretlen maradt. Egy, 1614. január 15-én keltezett levél szerint ez a képfestő fölfogadta inasnak három évre a fiatal Francisco de Zurbaránt, aki 1598. novemberében született Fuente de Cantosban. A vidéki fiatalember sevillai tanulmányai még nem ismertek. A festőinas három éve (1614-1617) viszont egybeesik Sevilla lakosságának felfokozott Mária-kultuszával, ami bizonyára rányomta bélyegét a jövő nagy festőre. Az egész város lelkesen védelmezte és tisztelte Mária Szeplőtelen Fogantatásának „dicsőséges kiváltságát”, s ezzel hozzájárult egy új ábrázolás megszületéséhez. Hosszú tartózkodás (1618-1626) után Llerenából visszatérve Sevillába, Zurbarán – jóval Murillo előtt –, részt vállalt egy végtelenül költői, de nehezen ábrázolható ikonográfiai téma kidolgozásában: egy elvont fogalom képi ábrázolásában, ami oly kedves volt Sevilla lakosságának. Ez pedig nem más, mint a Szeplőtelen Fogantatás Szüze, a Purissima (a legtisztább).

A Szeplőtelen fogantatás és Spanyolország

IX. Piusz pápa, amikor 1854. december 8-án kihirdette, hogy Isten Szűz Máriát megóvta az áteredő büntől fogantatása első pillanatától az istenanyaságra jelöltsége miatt, becikkelyezett egy főként a XII. századból fo-

lyamatosan teológiai viták előterében álló hittételt, aminek a spanyolok voltak a legeglegesebb védelmezői.

A Szeplőtelen Fogantatás több évszázad óta tartó ünneplése az áteredő bűn nélküli Istenanya iránti kultusz létezésének bizonyítéka. A kultuszt azonban éles teológiai viták kísérték. Főként a domonkosok támogatták a *sanctificatis in utero* tanát, vagyis azt, hogy Mária Keresztelő Szent Jánoshoz hasonlóan még anyja méhében megtisztult az áteredő bűntől, de nem volt mentes attól. A ferences szerzetesek túlnyomó többsége mély meggyőződéssel hitte Szűz Mária kivételezettségét. Spanyolország a Szeplőtelen Fogantatás tanának védelmezésében lelkesedésével valamennyi katolikus országét túlszárnyalta. Már 1398-ban I. Juan, Aragónia királya országát az áteredő bűn nélkül fogantatott Szűz Mária védelme alá helyezte ünnepélyes fogadalommal. Katolikus Izabella 1489-ben segítette és támogatta az *Immaculata* tiszteletét hirdető szerzetesrend alapítását, Boldog Beatriz de Silva ténykedését. Zurbarán fiatalsága alatt az uralkodók, III. Fülöp, majd IV. Fülöp számos alkalommal próbálták a pápát rávenni, hogy hirdesse ki a dogmát. Az egyszemélyben pap és festő Pedro de Valpuesta (1614-1668) egyik képe (a madridi Museo Municipalban) IV. Fülöpöt ábrázolja, amint megígéri a Szeplőtelen Fogantatás tanának megvédését. A festmény a spanyol uralkodók Mária-tiszteletéről tanúskodik (lásd borító belső oldala).

A reformáció nem állította le teljesen a középkori vitát, de eltérítette a teológusok figyelmét, akik inkább a tévtanításokat igyekeztek megcáfolni. A Trienti Zsinat kijelentette ugyan, hogy nincs szándékában az áteredő bűnről szóló határozat megállapításait vonatkoztatni „az Isten Anyjára, a Boldogságos és Szeplőtelen Szűz Máriára”, mégis, a spanyol zsinati atyák nem tudták rávenni a többi zsinati atyát a dogma kimondására. A zsinat szándékosan nem válaszolta meg a teológiai kérdést. Spanyolországban, s főként Sevillában szenvedélyes viták keletkeztek, s foglalkoztatták a kortársakat. A spanyolok lelkesedtek a Szeplőtelen Fogantatásért, ugyanakkor jól szervezeten terjesztették a tant. Bár IV. Pál pápa (1555-1559) megtiltotta, hogy Máriával kapcsolatban „dicsőséges kivételezettséget” emlegetsenek a szónokok a szentbeszédekben, nyilvános teológiai vitákon, mégis megengedte a teológiai nézet terjesztését a művészetek eszközeivel. Folytatása következik...

(Írta: Odile Delenda, fordította: Török József)

A lélek hatására egész személyiségünk bensőségesül

fr. Barsi Balázs, O.F.M.

Ferenc megtéréséig a bőre felületén élt csupán. A felületesség a léthez való legveszélyesebb alapvető hozzáállás, mert a létezés, az élet lényege a mélyben van: személyiségünk mélyén, a Biblia kifejezésével a szívünkben. Ferencet a Lélek az Assisi környéki barlangokba vonzza. Aki képes leszállni a barlangok mélyébe, saját lelke barlangjába, az mintegy eltemetve léte legtitikosabb forrásához jut közel. S ha az Evangélium egy-egy szava megsebzí és ezzel a szóval ereszkedik a mélybe napokra, hetekre, hónapokra, az megtalálja az élethez, a végtelen Élethez vezető utat.

Napjainkban nem az ateizmus az ember legsúlyosabb betegsége, mely halálba dönti. Mert amikor sok ateista visszautasítja az Istenről alkotott karikatúraszerű képeket, nyitott marad az univerzum és az ember egy másfajta távlatára. A közömbösség betegsége azonban, amely sok kortársunkat elérí (és amely a felületességből ered), az emberből egy saját mélységeit nem sejtő, tudatlan lényt csinál. Száműzve saját perifériájára, elveszti a belső barlanghoz vezető utat, ahol Isten suttogása hallatszik. Többé már nem tudja, hogy megvan az a belső képessége, amely által kapcsolatba léphet Istennel. Belső világától elidegenedve csupán tökéletesített állatfajta lesz, aki születik, eszik, szaporodik, meghal és nincs tovább. Az érteni nem akaró és elhomályosult emberi szív lassan elalszik, ahogy ezt már Szent Pál is megírta (vö. Róm 1,20-25).

Az emberek egyre kevésbé képesek leszállni szívük mélyébe. Megriadnak ettől. És ez a félelmetes menekülés azonos eredetű Ádám bujkálásával. Sötét, istentelen védekezés Isten ellen. Ugyanakkor a mélyén meghúzódik az Isten utáni vágyakozás. Ez korunk egyre növekvő, az embert csaknem szétfeszítő, alapvető szenvedése.

Nyilván a kereszténység, a papság és a szerzetesség sem mentes ettől a halálos betegségtől, csak mi, hívők megszoktuk, hogy mindent „szent” megokolással tegyünk, megnyugtatta lelkiismeretünket. Az a szerzetes, aki egy órát nem ér rá elmélkedni naponta, és soha nincs ideje éjszaka a Szentség előtt virrasztani, általában napi 2-3 órát ül a tévé előtt. Az a pap, akinek annyi a dolga, hogy a pápának sincs annyi, mert a nyár három hónapjában naponta 2 misét kell mondania, és persze magára vállal olyan tennivalókat, amit senki sem kér tőle, kijelenti, hogy még breviáriumra sincs ideje. Az a hívő, akinek alig van vasárnap ideje a szentmisére, bőven van ideje órákig pletykálni, hiábavaló módon térferegni vagy pótcselek-

vésekre menekülve bizonyítani mindenki előtt, hogy őneki meg kell szakadnia. Általában, vagy mindig egyenesen és durván hazudunk, amikor kijelentjük, hogy nem érünk rá a Lélek vonzására leszállni a mélybe.

Van egyfajta természetes leszállás is, amely általában a felnőtttség jele. Infantil, félig hülye személyiség marad az, aki nem húzódik vissza lelke mélyébe, aki képtelen meghatódni, hosszú percek át nézni egy naplementét vagy egy kisgyermeknek az arcát, vagy a tabernákulumra rávetődő hajnali vagy esteli fényeket.

Egyre jobban igazolva látom egyének, néprétegek, korosztályok életében a felismert igazságot, hogy a XXI. század embere vagy szemlélődő lesz, vagy megőrül és öngyilkosságát készíti elő.

Nem szégyene-e a kereszténységnek, hogy nem biztosít elég csendes házat, időt, csendes visszavonulásra alkalmas helyet az ifjúságnak, hogy lelkigyakorlataink túl vannak beszélve, liturgiánk túl harsány (néha durva, a belső zajt és felületességet terjesztő gitármuzsikával) és kevés benne a teofánikus pillanat? Klaus Gamber egyik könyvében felhívja a figyelmet arra, hogy a II. vatikáni zsinat liturgikus konstitúciójának elvei és a rá vonatkozó reform között szakadék van, és ez a teljes elsivárosodáshoz vezet.

Hiányzik a gregorián csendje, a vecsernyék és ünnepi misék tömjénillatú csendje, az áldozás utáni csendet is kitöltjük és beszélünk-beszélünk, mint a megszállottak. Magnókazettán hallgattam egy paptestvér bűnbánati aktusra felhívó 1 óra 10 percig tartó beszédét.

Nincs gesztusainkban csend, nincs a tekintetünkben csend, nincs a járásunkban csend, mert nem szállunk le szívünk mélyére. Márpedig e nélkül minden isteni érintést csak bőrünk felületén fogunk érezni.

Miért van az, hogy évtizedek után hirtelen, amikor egy haláleset, egy megrendítő esemény mélyebbre visz minket benső világunkba, hirtelen megérint bennünket Jézus százszor és százszor hallott szava, ott, ahol tényleg zajlik az igazi életünk és akkor könnyek hullanak lelkünkre és megsemmisülve állunk Isten megrendítő néma jelenléte előtt? Azért, mert ekkor oda szálltunk le, ahol általában élnünk kellene: *bensőnk mélyébe*. Csak itt a mélyben lesz nyilvánvaló az „egyedüli szükséges”, és az is, hogy semmi más nem szükséges, és hogy ezután az egyedüli szükséges nélkül nem élhetünk. Ha az ember soha nem száll le szíve mélyébe, ráveti magát a felületes és hamis örömökre. Mindnyájunkat ezer irányba ragadnak ezek a csalóka vágyak. Szívünket megosztja a sok-sok vágy, mely egymásra rakódik, és elhomályosítja bennünk a Szentlélek által keltett igazi vágyakozást. A XX. század emberét annyi új, a reklámok által keltett kívánság

hajtja, hogy gyakran saját maga felületén kénytelen élni és megkísérelni újra és újra kielégíteni valamennyit (a minőséget mennyiséggel pótolva) anélkül, hogy ezekben megtalálná azt a boldogságot, amelyre szomjazik. Az isten utáni vágy mintegy el van fojtva a szívében. Még akkor is, ha egy vallás tagja lesz, az a kísértés környékezi, hogy egy önmagához méretezett, közvetlen szükségleteinek szolgálatában álló, hasznos istent találjon magának, ez azután olyan paradox vallásossághoz vezet, amelyből Isten szeretetteljes keresése ki van zárva.

Nyilván legbensőbb világunkat is megsebezte a bűn. Így a legmélyebb alagutat, mely közvetlenül összeköt Isten misztériumával, a felületes vágyak kövei zárják el. Ennek felszakítása, eltávolítása jelenti a bensőséges emberré válást.

Abban a pusztában, amelybe Jézust követve beléptünk, a legalapvetőbb teendők egyike a bensőséges, belül élő emberré válás a Lélek hatására. Ez egyáltalán nem mond ellent a szeretet parancsának és mások szolgálatának. Hamvas Béla helyesen foglalta össze mindannyiunk titkos tapasztalatát: „Ha utazol, önmagadat ismered meg, ha celládban maradsz, az embereket.”

A belső titkos alagút nemcsak Istennel kapcsol egybe, hanem mivel mind ugyanazon képmásra vagyunk teremtve, a legmélyebben bevezet mások legszemélyesebb világába, oda, ahová ritkán vagy sohasem szállnak le, de ahol az igazi életük folyik. Ekkor igehirdetésünk hirtelen *aktuális* lesz, megérint sokakat és a szó legszorosabb értelmében modernül hangzik, anélkül, hogy minden újságot elolvasnánk, minden „modern” tévédarabot megnéznénk, minden harmadrangú novellát elolvasnánk, anélkül, hogy végiglátogatnánk (végigennénk) a családokat (természetesen meg kell náluk jelenni, de nem mindegy, hogyan és kinek a nevében; szólni kell hozzájuk, de nem mindegy, milyen mélységből felhozott szavakkal).

Egyik rendtársam, aki egész eddigi életét a fővárosban töltötte, azért pasztorált valóban sikerrel, mert talán sokak szerint „nem értett a pasztorációhoz”, vagyis botrányosan hagyott dolgokat, hogy menjenek a pap nélküli korban megszokott vágányon, de ráért az Istenre és ráért az emberekre. Szíve mélységéből, nyomorúságának és kegyelem-tapasztalatának mélységéből szól hozzájuk.

Tényleg minden zászlóavatáson, banketten, évfordulón stb. ott kell díszleegnünk? Hozzá kellene szoktatni a híveket és a nem híveket, hogy ahogyan elnézik a tudós, a művész és szerelmes szórakozottságát, nézzék el

és fogadják el elmaradásainkat az előkelő helyekről a kicsik, a szegények vagy a legszegényebb és legelfelejtettebb eukarisztikus Jézus miatt.

A nosztalgia-könyvek között ki ne adják Tower Vilmos papi illemtanát! (Nem a szerzőt és olvasótáborát akarom sérteni, remélem mindenki érti, mire utalok.) És nem a lompossgót, illetelenséget akarom igazolni, hanem a bensőnek átadott élet mindenek feletti elsőségét hangsúlyozni.

Közülünk, papok és szerzetesek közül is többeknek – bár jobbak mint mi – egyszerűen nincs benső életük. A hozzájuk jövő híveket kész felelettel röviden elintézik, de autójuk márkájáról órákig tudnak komolyan beszélgetni. Csak olyan fiatalembereket szabadna felszentelni, akiknek komoly tapasztalatuk van a benső életről, akik rendszeresen leszállnak a Lélek ösztönzésére szívük kútjainak félelmetes mélységeibe. Honnan lehet ezt meglátni? Első ránézésre. A legegyszerűbb hívek is megérzik. Miért nem kérdezzük meg őket, miért lett a legtöbb esetben csupán rituális fordulat a szentelés előtti püspöki kérdés?

És a befelé figyelő ember számára az imádság, mely a Lélek hatására saját mélységeibe vezette, előbb-utóbb mint legalapvetőbb létszükséglet jelentkezik.

II. János Pál pápa öröksége

Szent Pál megtérése – Krisztus meghívása

Január 25-én ünnepeljük, hogy a feltámadt Jézus megjelent Tarsuszi Pálnak. A jelenés az Egyház titkainak kinyilatkoztatása volt, és Pált elvezette a megtéréshez. Egyedülálló küldetést ruházott rá az Egyház jövője érdekében.

Az üldöző hittel válaszolt a kinyilatkoztatásra. De nem szabad felednünk, milyen árat kellett ezért Pálnak fizetnie. Küldetése nem volt könnyű. Kezdjük azzal, hogy sok keresztény félt tőle és nem hitt abban, hogy igazi tanítvány (vö. ApCsel 9,26). Ennek következtében Pál szívesen emlegette az átélt szenvedéseit és a tapasztalt gyöngeséget, mert Isten csodálatos hatalma általuk nyilvánulhatott ki. Megtérése a damaszkuszi úton azonnali és gyökeres volt, de meg kellett élnie hitben és kitartásban apostoli küldetésének hosszú éveit során: attól a pillanattól kezdve egész életének *szüntelen megtérésnek, folytonos megújulásnak* kellett lennie. *A belső ember napról napra megújul...*(2Kor 4,16).

Amikor Isten szólít, amikor Isten megtérít, akkor küldetést is ad. A küldetés, melyet Pál kapott, az volt, hogy *tanúsítsa minden ember előtt* mindazt, amit látott és hallott (Apcsel 22,15). Így Pál a feltámadt Krisztustól ugyanazt a parancsot kapta, mint valamennyi apostol: *Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek* (Mk 16,15). A Pálnak adott sajátos feladattal azonban Krisztus kinyilvánította és megvalósította különleges módon az Egyház küldetését is valamennyi nemzettel szemben, vagyis azt a küldetést, hogy valóban egyetemes, igazán katolikus legyen, „tanúságtevő minden ember előtt”.

Pál küldetésének felmérhetetlen hatása volt az evangelizáció teljes munkájára és az Egyház egyetemességére. Egy közös imádságon a kereszténység egységéért a II Vatikáni Zsinat vége felé VI. Pál pápa azt mondta, hogy az Egyház „ökumenizmusának apostolát” látja Szent Pálban.

Tarzuszi Pál megtérése felidézi bennünk az Úr Krisztussal való személyes találkozásának drámai történetét, amikor őt villámcsapásként érte a damaszkuszi úton... Jézus senkiével össze nem téveszthető hangja... Pál azonnal megnyílt előtte, amint az Ő szavát meghallotta, s mihelyt alázattal fogadta az Isteni Mester szívhöz szóló dorgálását, már *kiválasztott eszközzé* vált... *hogyan megismertesse nevemet a pogány népekkel... és Izrael fiaival* (ApCsel 9,15), mégpedig úgy, mint *tanú* (ApCsel 22,15).

Az egész történet középponti eleme ... a **megtérés** volt. Saul, aki arra rendeltetett, hogy elvigye az Evangéliumot a népeknek, meghívást kapott Krisztustól, hogy mindenekelőtt önmagában végezze el teljesen a megtérés munkáját. Krisztus legbenső énjéhez fordult... amikor nevével nevezte őt, valóban személyes hangon, mely nem hagyott helyet félreértéseknek vagy kitérésnek: *Saul, Saul, miért üldözöl? Hiába rugdalózol az ösztöke ellen!... kelj fel és állj talpra!* (ApCsel 26,14-16). És Saul elindult a megtérés küzdelmes útján, mely egész életén keresztül tartott, az első, alázatos kérdéstől kezdve: „Mit kell tennem, Uram?”

Mindez... régi vágyunkra emlékeztet minket, de az egység csak a Krisztushoz való megtérés eredménye lehet, aki annak a Testnek Feje, melyet Egyháznak hívnak... Szüntelenül fel kell tennünk magunknak a kérdést... hogy keresztény életünk különböző szakaszaiban milyen erőfeszítéseket tettünk az egységért és ökumenikus utunk során miképp nyilvánult ez meg a *Krisztushoz való megtérés* fényében... Tarzuszi Pál példája, akiből Szent Pál lett... azt bizonyítja, hogy a megtérés, és az egység is lehetséges Isten számára, bármily lehetetlennek tűnnék is az embernek.

Nyissátok meg értelmeteket!

P. Tomislav Vlasic

A zarándokok, akik ide jönnek Medjugorje-ba, mindig azt kérdik, mit látnak a látnokok, mit mond a Madonna, milyen újdonság van. Én most szeretnék, a Madonnát helyettesítve, a következő kérdésekre rámutatni, ami a Madonna minden kérdésében benne van: „*És mi történik a szívetekben?*”

Azért mondom nektek, hogy értsétek, milyen fontos az, ami a szívetekben végbemegy; ha minden üzenet, amit eddig hallottunk, nem talál visszhangra a szívünkben, akkor csak a felszínen mozgunk, csak a kíváncsiságunkat elégítjük ki, és csak turisták vagyunk. Az időpontot szándékosan választottam, mert néhány szót akarok nektek mondani, miközben meggondolom, mi megy végbe saját magamban. Ebben a hónapban, melyben nemsokára a jelenések harmadik évét (1981. június 24-én kezdődtek) ünnepeljük – mondja mindig a Madonna: „Imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok.” Ha meg akarjuk az üzenetet érteni, akkor tudjuk csak, ha imádkozunk. Ima nélkül, e nélkül a beállítottság nélkül mind az elmondott, mind az olvasott szavak csak üres szólamok maradnak számunkra. Csak egy új magatartással, mely az imát bensőségessé teszi, vagyunk képesek ezt a fényt befogadni, mely megmutatja nekünk, hogy Isten mit akar tőlünk ezekben a pillanatokban. Ezért akarok mondani nektek egy pár dolgot erről.

A látnokok azt mondják, hogy a Madonna kezdettől fogva tanította: „*Azok a keresztények, akik nem imádkoznak, többé nem hívők.*” És én, három évi tapasztalatom alapján ezt szintén igazolhatom: azok a keresztények, akik egyáltalán nem imádkoznak, nem is keresztények. Azok, akik egész keveset imádkoznak, kevéssé keresztények; azok akik eleget és jól imádkoznak, azok jó keresztények.

Tehát, hogy éljük és elmélyítsük az imát, valóban szükséges megnéznünk néhány pontot, melyekkel elmélyíthetjük és haladást érhetünk el. Ha ti az imáról szóló üzeneteket valóban meg akarjátok fogadni, akkor néhány pontot elmagyarázok és remélem, ezt szívből akarjátok.

A legfontosabb mindenekelőtt Istennek időt szentelni. Mit jelent ez? Amikor a Madonna múlt évben egy üzenetben Jelenának azt mondta: „Én boldog lennék, ha minden család azzal kezdené, hogy reggelente és esténként legalább egy fél órát imádkozna”, sokan lesznek, akik úgy néznek rám, amikor ezt nekik elmondom, mintha lehetetlent kívánnék. Ő azt mondta: „Ti mindnyájan tudnátok naponta 4 órát imádkozni”; erre mond-

tam: „De ha ezt elmondom az embereknek, akkor visszahúzódnak.” A Madonna azt mondta a látnoknő közvetítésével: „Még te sem érted ezt. Ez csak egyhatoda a napotoknak.” Tehát így válaszoltam: „Megértettem, te azt akarod, hogy szüntelenül imádkozzunk!” Éreztem, hogy ő elégedett volt, és tényleg, miután utánagondoltam, hogy a Madonna az utóbbi időben mit mondott, számomra világosan tudatosult, hogy azt kívánná, ha mi állandóan imádkoznánk, tehát naponta 24 órát.

Most szeretném nektek a következőket elmondani: Másfél hónapja találkoztam itt egy amerikaival, aki azt mondta nekem: „A Madonnának igaza van, amikor ezt mondja: Le kell mondanotok a TV-programokról. Mert gyermekeink még a pornó-filmeket is megnézik.” Mégis azt mondtam neki: „De ez nem a legnagyobb véték.” – „Hát micsoda?” – kérdezte. „Véleményem szerint az a legnagyobb baja a TV-nek, hogy családjaitok számára isten lett, mert ő határozza meg a családban a szabadidő beosztását. És ez az az isten, akit ti imádtok.” Ha ti az imát meg akarjátok érteni, akkor a TV-t a sarokba kell dobni és *Istent kell a középpontba helyezni*. Isten legyen az, aki családjaitokban rendet teremt és Istennek kéne életek ritmusát meghatározni. Azért ezt a példát hozom, mert ezzel akarom megmagyarázni, nagyon sok dolog van a családokban, ami istenné lett és hogy *sok gondotokat fontosabbnak tartjátok, mint Istent*. Én a keresztények legveszélyesebb betegségének nyomára jutottam, és az, amit felfedeztem, az tényleg nagyon valóságos betegség: szükségét érezzük, hogy együnk, és ha észrevesszük, hogy ez a szükségyszerűség hiányzik, tehát *ha nincs étvágyunk, akkor azt mondjuk, hogy „betegek vagyunk”*. Szükségét érezzük, hogy aludjunk, és ha álmatlanságban szenved valaki, akkor azt mondjuk, „ő beteg”. De azok a keresztények, *akiknél az imádság belső szükségyszerűsége hiányzik, erőltessék meg magukat, hogy imádkozzanak*. Rájöttem ugyanis, hogy ez is egy betegség. Ha a Madonna azt mondja, hogy ő az imát erősíteni akarja, akkor el is vezet minket erre.

Egyszer, azt hiszem, ez év februárjában a Madonna azt mondta Jelenának: „Ha én azt mondom nektek, imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok, ezen nem csak azt értem, hogy gyakrabban imádkozzatok, hanem én rávezetlek benneteket, hogy *mély és folytonos vágyat éreztek Isten után*”.

Ezekben a szavakban felfedeztem, hogy mit kíván a Madonna. Nevezetesen, hogy az imádság segítségével, az Isten keresésével egy magatartást vegyünk fel, mely folytonos vágyat fejez ki Isten után.

Ezt így lehet elképzelni: Két szerelmes mindig egymásra gondol, írnak egymásnak levelet, álmodnak és gondolatban mindig együtt vannak.

Ha mi az igaz hitre rátaláltunk, akkor Istennel egyesülünk, akkor nála akarunk lenni; én fáradt vagyok Isten nélkül, szükségem van, hogy kipihenhessem magam az imában. Sok súlyos problémám van, tehát Istenhez kell mennem és azt mondani neki: „Istenem, nézd, mi történik velem; tele vagyok örömmel, Istenhez megyek, hogy örömeimet megosszam vele.

Ez a magatartás, amihez minket a Madonna el akar vezetni, mialatt csak fél szívvel imádkozunk: én csak öt percet imádkozom, és ez az öt perc Istennek van szentelve, a maradék időt pedig azoknak az ügyeknek szenteltem, melyek a jólétemet biztosítják.

Ha továbbra is csak fél szívvel imádkozunk, akkor nem lehetünk igaz keresztények, sohasem tudunk eljutni igazi életre Istennel.

Nagycsütörtökön Jelena segítségével a következő kérdést tettem fel a Madonnának: „Hogyan tudott Jézus éjszakákon át imádkozni, milyen eszközöket tudott alkalmazni, hogy kitarson?” Ő így felelt nekem: „Ő nagy vágyat érzett Isten után és a lelkek megmentése iránt!” Ő nagy vágyat érzett Isten iránt! Azt hiszem, hogy a helyes magatartást Isten után magunkban újraébreszthetjük; keresnünk kell és újra felfedeznünk. Mi egy olyan időben élünk, amikor Isten a sarokba lett állítva; a gépek, a tudomány és minden más fontosabb lett számunkra, mint Isten. Az Istent elfelejtettük és most újra fel kell fedeznünk, vele kell élnünk, és *az egyetlen eszköz Istent újra megtalálni, az ima*. Gyakran kérdeznak engem az emberek, hogy tudunk imádkozni, hogyan találunk békét az imában? Megadom a választ nektek. Ha ezt elfogadjátok, nagyon egyszerű; van rózsafüzérek és evangéliumotok. A többit majd a templomban a papok megmondják. *A rózsafüzér és az evangélium, és már csak kellő időt kell szentelni Istennek*. Tegyetek rendet a családotokban, de ügyeljete arra, hogy a családotok napirendjében legyen idő Isten számára. Írjátok ezt házaitek falára, *állítsatok fel egy programot* – ez az idő Isten számára van – *és ne engedjétek, hogy ezt valaki elloppja*, és akkor mondjátok Jézusnak: „Most vezesd Te a családomat, nem aggódom a problémáim miatt.” Kezdjete el Istennel beszélni az evangéliumot olvasni és imádkozni.

Hamarosan észreveszitek, hogy eláraszt benneteket egy belső béke, mert a béke, amiről a Madonna beszélt, nem koncentrációból áll, hanem egy boldogságérzetből, amely Istentől indul ki, mert megtaláltuk őt, mert vele beszélünk.

A Madonnának egy másik üzenete segít nektek ezt elmélyíteni, amit mondtam. Nagycsütörtökön mondta a Madonna: „ma egy lelki tikot fedek fel nektek. Ha a gonosszal és a megpróbáltatásokkal több erővel akartok

szembeszállni, akkor nyissátok meg az értelmeteket.” Én azelőtt az életben soha nem hallottam ezt a kifejezést: „nyitott öntudat”.

Azt jelenti: „Imádkozzatok reggel eleget, olvassatok egy fejezetet az evangéliumból és ültessétek el az isteni szót a szívetekben; a nap folyamán emlékezzetek újra meg újra erre, és elevenítsétek fel mindig újra magatokban, különösen megpróbáltatások idején. Estére megerősödtek.”

Ez az üzenet is a folyamatos imáról szól. „Ha azt mondom, »*folyamatos*«, akkor az lehetetlennek tűnik, de azt mondom nektek, hogy ez mindenképpen lehetséges, *ha megengeditek, hogy Isten határozza meg életetek ritmusát.*”

Egy másik üzenet, – amitől azt remélem, hogy segíteni fog nektek, hogy megéljétek az imát, az idén tavasszal szolt hozzánk. A Madonna azt mondta a látnoknak: „*Ha nagyon boldogok akartok lenni, éljétek egyszerű, alázatos életet. Imádkozzatok sokat, ne menjetek a problémák gyökeréig, hagyjátok, hogy Isten oldja meg azokat.*” Tehát azt ajánlom nektek, hogy az életetek felől ne kérdezősködjétek, ne fárasszátok magatokat azzal, hagyjátok, hogy Isten vezesse életeteket, és ajánlom nektek, hogy otthonotokat alaposan „tisztítsátok” meg, mert nem elég egyszerűen van berendezve. Túl sok holmitok van, sem az Istenre, sem magatokra nincs időtök (ugyanis mi az életünket túl körülményesen alakítottuk). A fölösleget ajándékozzátok a szegényeknek, és tudtok majd imádkozni! Ezt saját tapasztalatomból igazolhatom, – mert ha sok holmim van, rendetlen a szobám, nem tudok elmélkedni, nem tudok az imában összeszedett lenni;... tehát mindent oda kell adni és szívünket megújítani.

Még valamit hozzá akarok fűzni: az emberek azért jönnek ide, mert bajban vannak. Látjuk őket a papok után szaladni és azt mondják, „fáj a fejem, a férjem beteg, a lányom...” De kevesen mondják, amikor az első alkalommal vannak itt: „megtérésre van szükségem”. De én azt tanácsolom nektek, *mindenekelőtt törekedjétek a megtérésre, mert Jézus mondta: „mindenekelőtt keressétek Isten országát és minden mást megkaptok*”. Ezt azért mondom nektek, mert a Madonna azokra a kérdésekre, melyeket a látnokok által tettek fel neki, sosem egy bizonyos recepttel válaszolt, hanem mindig csak azt mondta: „A legfontosabb, hogy higgyünk!”, ami azt jelenti: megnyílni Istennek, imádkozni és bőjtölni.

A következőket szívleljétek meg: *Lépjétek a megtérés útjára és menjétek azon tovább papjaitokkal együtt, hogy elmélyedjétek a hitben, megnyíljatok Istennek, és a kegyelmi adományokat megértsetek és elfogadjátok.*

(Medjugorje, 1984. június 1.)

A Püspöki Szinódus tanítása az Eukarisztiáról

A Püspöki Szinódus XI. Általános Rendes Gyűlése 2005. október 2. és 23. között II. János Pál pápa szándéka szerint az Eukarisztia témájával foglalkozott. Az esemény a boldogemlékű Szentatya által meghirdetett, az Eukarisztia megkülönböztetett tiszteletét előmozdítani szándékozó év záróaktusa volt. XVI. Benedek pápa teljességgel magáévá tette elődje szándékát, és annak szellemében folyt a szinódus munkája is. A szinódusi atyák 50 pontban fogalmazták meg javaslatukat a Pápa felé, aki ezeket megfontolva készíti el szinódus utáni buzdítását.

Melyek voltak azok a kérdések, amelyek leginkább foglalkoztatták a gyűlés résztvevőit? E lap keretei között természetesen csak felvillantani lehet a témákat, mélyebb ismertetésre nincs lehetőség. Első helyen leszögezték, hogy a II. Vatikáni Zsinat által végrehajtott liturgikus reform – az időközben előforduló visszaélések ellenére is – jó volt, értéket hordoz és még vannak benne kiaknázatlan lehetőségek. Kiemelt helyet kapott a javaslatokban az eukarisztiába vetett hit megerősítése. Ez nem véletlen, hiszen tanúi vagyunk annak, hogy az Egyházon belül, sőt még a papság körében is előfordul, hogy valaki nem hisz igazán az Eukarisztiában, a húsvéti misztérium szentségi megjelenésében és Jézus Krisztus valóságos jelenlétében.

Az Eukarisztia építi az Egyházat, ami Krisztus titokzatos teste. A valóságos jelenlét feletti megrendülésünket jól kifejezi az Oltáriszentség imádása. A szentségimádás munkálja az egyéni és közösségi életszentséget, ugyanakkor megnyitja szívünket testvéreink szükségletei iránt. A szinódus azt a kívánságát fejezte ki, hogy legyenek nyitva azok a templomok, amelyekben van Oltáriszentség. A szentáldozás kapcsán újból megerősítették, hogy abban csak kegyelmi állapotban szabad részesülni, ezért szorosan összefügg a kiengesztelődés szentségével, a gyónással. A szinódus azt a meggyőződését fejezte ki, hogy az általános feloldozás nem helyettesítheti a szentség személyes felvételét.

A családok számára is eukarisztikus lelkületet ajánl a szinódus, amelyben benne foglaltatik a gyermekek eukarisztikus nevelése is. A házassággal kapcsolatban megerősítették azt az álláspontot, hogy az elváltak és újrَاهázasodottak nem járulhatnak szentáldozáshoz. Ugyanakkor a lelkipásztorok megkülönböztetett gondoskodására bízta a rendezhetetlen helyzetben élő párokat.

A szinódus a latin szertartású papok cölibátusának megőrzése mellett tette le a voksát, amit mérhetetlenül nagy ajándéknak nevez. A paphiány enyhí-

tésére az intenzívebb hivatásgondozást, a hivatásokért végzett imádságokat, szentségimádást és a papság arányosabb elosztását javasolják. A pap nélküli vasárnapok ünneplésére is kitérnek, és fontosnak tartják, hogy a laikus hívó által tartott liturgia legyen világosan megkülönböztethető a szentmisétől.

Megfontolásra érdemesnek tartják az atyák, hogy a gyermekek esetében nem kellene-e bevezetni a beavató szentségeknek a keleti egyházakban, illetve a felnőttéknél alkalmazott sorrendjét, azaz keresztség, bérmálás és elsőáldozás. A két hagyomány közötti eltérést nem tekintik dogmatikai természetűnek. Ebben az összefüggésben is kiemelték a gyermekek eukarisztikus nevelésének fontosságát. Az eukarisztikus nevelés körében említhető, hogy a szentmisében az igeliturgia bőségesen foglalkozzon azzal a titokkal, amit ünneplünk.

A szentmise ünneplését illetően ugyancsak egy újítást javasolnak megfontolásra az atyák, mégpedig azt, hogy nem kellene-e a béke-kívánást mást helyre tenni. Konkrét javaslatot azonban nem tesznek.

Nagy hangsúlyt helyez a szinódus a liturgia méltó megünneplésére, idézve azt az ősi bölcsességet, hogy a legjobb katekézis a megfelelő módon és szépen végzett liturgia. A vasárnap megünneplésével kapcsolatban a „Dies Domini” pápai körlevélben foglaltakat erősítik meg. A vasárnapi eukarisztian való részvétel át kell járja az keresztények egész életét, hétköznapjait is.

A nem katolikus keresztények áldozásának lehetőségében nem tesznek új javaslatot a szinódusi atyák, általános engedélyt nem tartanak kívánatosnak. A javaslatokban foglalkoznak még az Eukarisztianak alábbi területekkel való összefüggéseivel: misszió, a világ megszentelése, betegek, elvándorlók, politikai élet, ökológia, az Eukarisztia társadalmi dimenziója, a népek közötti kiengesztelődés.

A záródokumentumban a Szinódus saját célját emígyen fogalmazta meg: „a Szentatyanak javaslataival segítsen az Egyház eukarisztikus életének korszerűvé tételében, elmélyítésében”.

A Szentatya a szinódusi résztvevőkkel elfogyasztott ebéd alkalmával a következő szavakkal indította útjukra őket: „Kedves Testvéreim, menjetek békével! Legyünk tudatában annak, hogy Krisztusnak ez a békéje nem statikus béke, nem egyszerűen csak pihenés, hanem olyan dinamikus béke, amely át akarja alakítani a világot, hogy a béke világa legyen, amelyet a Teremtő és Megváltó jelenléte hat át. Ebben az értelemben, nagy hálával mondom: menjünk békességben!”

Dr. Szabó Tamás, tábori püspök

A Püspöki szinódus foglalkozott – többek között – a „beavató szentségekkel” (keresztség, elsőáldozás, bérmálás). Ezen három „szentséggel kap-

csolatban – az atyák biztatásának eleget téve – a három szentség jövőbeni gyakorlatban való esetleges megváltoztatásához, annak átgondolásához kínálunk néhány gondolatot a következőkben (a szerkesztő).

A három iniciációs (bevezető) szentség (keresztelés, bérmálás és Eucharistia) a görög szertartású római katolikus és az ortodox egyházakban egyaránt azonos sorrendben van a gyakorlatban. A két egyházban az alábbi gyakorlat zajlik ma hazánkban, illetve a szomszédos országokban.

A Görög szertartású római katolikus (görög katolikus) Egyházban általában a néhánynapos kisedet megkeresztelik és rögtön ezt követően a bérmálás szentségében is részesítik. Az első áldozásra általában 8-9 éves korban kerül sor. A Keleti Egyházak törvénykönyve 710-es Kánon-ja lehetővé teszi a kisedetek megáldoztatását. Ez jelenleg Magyarországon nincs bevezetve.

Az Ortodox Egyházakban általános gyakorlat, hogy a kisedetek megkeresztelése után azonnal megkapják a bérmálás szentségét is, majd ezt követően a kisedet megáldoztatják. Az Ortodoxoknál 8-9 éves korban történik az első szentgyónás, mely után a szentgyónás szentségét szem előtt tartva járul a fiatal a további szentáldozásaihoz (a szerkesztő).

Az Oltáriszentséggel való találkozás

Néhány éve – második elemista gyermekekkel az Oltáriszentségről beszélgetve – az elmélkedés szót használtam s megkérdeztem a kicsiket: értitek, hogy mit jelent ez a szó? Persze, vágta rá csillogó szemmel egy 7 éves kislány, és már mondta is a számára magától értődő tapasztalatot: **elmélkedés az, amikor az ember a szívvel gondolkodik**. eltűnődtem. Mi mást tett vajon szent Ambrus, Aquinoi szent Tamás vagy Assisi szent Ferenc? A szívükkel gondolkodtak. Nem képzavar ez, hanem a misztérium-közeli, Istenképű ember mély megragadottsága. Nem erre gondolhatott Jézus, mikor azt mondta: „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek...”?

A fejlődéslélektan figyelembe vétele nagyon fontos az egészséges személyiség kialakulásában. Nem mindegy mikor tanítunk szótagolva olvasni, mikor tanítunk egyenletet vagy elvont filozófiai disciplinákat. De biztosan bölcsek vagyunk-e akkor, ha az első szentáldozás időpontját az **értelem** használatának képessége alá rendeljük? Nem több-e az Oltáriszentséggel való találkozás az értelem cselekedeténél? Ki állíthatja, hogy **érti** az Oltáriszentség titkát, a valóságos Jelenlétet?

Melyik pap merné azt állítani: *érti*, hogyan lesz egy bűnösből épp az ő szolgálata által megtisztult, szabad ember? És ki az a püspök aki *érti*, hogyan lesz az ő kézrátétele által egy tegnap még éretlen, gyarló, huszonéves fiatalemberből az Élő Isten papja?

Nem több-e az Oltáriszentséggel való találkozás is az értelem aktusánál? Nem ragadhatná meg sokkal inkább a teljes embert, ha – tanulva az Anya Szent Egyház pedagógiájából és liturgiájából – sokkal nagyobb teret engednék a szemnek, a fülnek, a fantáziának, a gyermeki képzeletnek?

Közel 30 éve készíték fel évről évre elsőáldozókat. Hadd hivatkozzak e sok év tapasztalatára – bátran teszem, hiszen maga a pszichológia is empirikus tudomány. Létezik egy nagyon finom, de több katekéta által is igazolt fejlődéslélektani „törésvonal” a második elemis és a harmadikos között. A kisebbek még tisztábban, mélyebben, „gyermekiben”, személyiségük egészével élik át a teljes misztériumot. A nagyobbak már „okoskodnak”. Persze nem kapnak – mert nem kaphatnak – a rációt tökéletesen kielégítő válaszokat. Már nem tudnak olyan egyszerűen a „szívükkel gondolkozni”, de még éretlenek arra, hogy „megértsenek” valamit a misztérium más síkon létező igazságáról. Ezért félok, hogy megszokják: a vallásban udvariasan elfogadjuk az érthetlent anélkül, hogy megragadna bennünket Krisztus szerelme. Megszokjuk a szertartásokat is, nem sokat elmélkedünk azokon, de a szívünk mélyén nem jelentenek sokat, hisz érthetlenség.

Érdemes lenne föltenni a kérdést, hogy nem azért tart-e ott Európa ahol, mert túlhangsúlyoztuk a rációt, mert morálist csináltunk Krisztus örömhíréből, mert nem az Eucharisztia szerelmében élünk? Mert elfelejtettünk a szívünkkel gondolkodni? Innen már csak néhány lépés a rágózva áldozni ballagó katolikus. Miért is haragudnánk meg reá?

Van egy értelmileg súlyosan sérült barátom Peti, 27 éves. Szülei nem vallásosak. A Hit és Fény közösségben találkozott Krisztussal, elsőáldozó lett. Néhány éve egy körmeneten a kezét fogva segítettem őt, így kellett volna elvezetnem az Eucharisztia előtt. Ő, aki addig és utána is görcsösen szorította a kezemet, most elengedte, az Oltáriszentséghez lépett és egy kisgyermek mosolyával simította arcát hosszan a monstanciához. A menet megállt, mi egymásra néztünk a pappal és – mint később kiderült - egyre gondoltunk: egyikünk se merte volna megtenni ugyanezt, pedig mindketten értelmünk használatánál vagyunk.

Komáromi Mária

Engedjétek hozzám a gyermekeket... mert ilyeneké az Isten országa (Mk. 10,14.)

Kicsit mélyére kell néznünk Jézus e kijelentésének. Kinek mondta? Apostolainak, akkor, amikor akadályozták a gyerekeket, hogy hozzá menjenek. Ma tehát az apostol-utódoknak és azok munkatársainak szól, akkor is, ha netán ők is akadályokat gördítenének a Jézushoz engedés elé.

Kikről beszél Jézus? Az ő idejében még ártatlan gyermekekről. A mai, Istentelenné vált világunkban, amikor az ovi, a media erőszakosságra és ösztönéletre nevelnek, az akkori korhatár nyilvánvalóan jelentősen alább szállt!

Szabad-e azonban Jézus egy helyen lejegyzett utasítását ilyen komolyan venni? Nem egyedülálló feljegyzés ez Isten akarataról? Nem! Már Mózes közvetítette Isten határozott követelését a Második Törvénykönyvben a következő módon:

„Ezeket a parancsokat, amelyeket megszabok neked, őrizd meg szívedben és vésd gyermekeidnek is az eszébe. Beszélj róluk, amikor otthon tartózkodsz és amikor úton vagy, amikor lefekszel s amikor fölkelsz.” (MTörv. 6,5-7)

Az Ószövetség elsősorban férficentrikus jellegénél fogva ez az apáknak szól! Kötelességükké teszi, hogy Istent és parancsait megismertessék gyermekeikkel. Nyilvánvalóan úgy, hogy azt egész életükre nézve szent kötelességüknek érezzék. Az előírás szerinti életkorra itt is következtethetünk. Akkor, amikor a gyermek még az apjával tart. A jólnevelt, 3000 évvel ezelőtti gyermekeknél ez a kor még későbbi, kb. a kamaszkodás koráig tartott.

Szent Ágoston tanítása szerint: *„Anima naturaliter Christiana”*, azaz *„az ember lelke természeténél fogva krisztusi”*. Természeténél fogva, de nyilvánvalóan csak addig, míg az Istentől kapott természetét össze nem törrik a Sátán csatlószai. A kötelesség tehát mindkét szövetségben azonosan a még ártatlanság állapotában élőkre vonatkozik! Itt lép fel a legnagyobb probléma. Ártatlannak tekinthető-e az a gyermek, akit a környezete már bűnre nevelt? Ugye nem!

Ahhoz, hogy az isteni parancsot meg tudjuk valósítani, segítségünkre siet X. Szt. Pius pápánk előírása, akinek liturgikus zenéről és a gyakori szentáldozásról szóló körlevelét nagyjából megvalósítottuk ugyan, de a gyermekek szentáldozásáról szóló utasítását elengedtük magunk mellett. X. Szt. Pius azt írja elő, hogy a gyermekeket akkor lehet szentáldozáshoz engedni, amikor már különbséget tudnak tenni az Oltáriszentség és a közös kenyer között (Codex Juris Canonici, 1917.).

Ma, amikor az ártatlanság állapotának Isten segítségével való megőrzése sorskérdésünk, X. Szt. Piusnál lényegesen kevésbé szent, nyugati „tudósok” előírása szerint megvárjuk, hogy a gyermekeink először megtanuljanak bűnözni, és csak azután kényszerítik őket a valláshoz, vagy esetleg a kis-mennyasszonysághoz még ragaszkodó szülők a szentségek vételéhez.

Kinek kell inkább engedelmeskedni, a Mennyei Atyának, Jézus Krisztusnak, X. Szt. Piusnak, – vagy azoknak, akik átgondolatlanul engedik gyermekeinket a Sátán irányítása alá kerülni?

Értelmes magatartás az Eukarisztia után vágyódó apróságokat visszatartani és az oltár közelébe sem engedni akkor, amikor maguktól jönnek? Értelmes magatartás isteni parancsok helyett emberi bölcsességnek engedelmeskedni, és a leglényegesebb korban az isteni védelemtől megfosztani gyermekeinket?

Imádkozzunk világosságért!

Földi Endre

Az itt leírtakat figyelembe véve érdekes megállapításra juthatunk:

Gyermekeinket legkésőbb 6 éves korban kellene elsőáldozásra vinnünk, mert különben jó eséllyel a felszínes kereszténységbe sodorjuk őket, hiszen ha se szívvel nem tudja már érezni, se eszével nem tudja még elfogadni Jézus valóságos jelenlétét az Oltáriszentségben, akkor valószínűleg sokkal gyengébb alapokra építi majd a hitét, a hitéletét.

A másik szempont, mely érdemben ugyanerre a megállapításra jut, azt taglalja, hogy ha már a filmek, pszichológusok által kialakított finom, tudat alatti, rossz hatása átjárta a gyermek lelkét, azután nehéz befogadnia Jézust a szentáldozáson keresztül.

Ezen információk ismeretében nagy felelősség hárul ránk, hogy ezen a ponton, ahol tehetünk gyermekeink lelki fejlődéséért, jól cselekszünk-e, jó döntést hozunk-e, amikor meghatározzuk, hogy hány évesen legyen gyermekünk elsőáldozó. *(A szerkesztő.)*

Bízzuk Újra Életünket Krisztusra!

Ezért érdemes naponta küzdeni! Kívánom minden kedves olvasónknak, hogy az új esztendőben a folyamatos Istenre hagyatkozásban tett kis lépések sok-sok öröme töltse be a szívüket-lelküket!

Jánossy Gábor, felelős szerkesztő

Egy fiatalember

Talán öt éve volt, hogy Regőczy atyához zarándokoltunk egy busszal. Azon a napon sehogy se találtuk a Galgóczy utat. Sofőrünk mindig csak a Kút-völgyi útra fordult. Sehol sincs a kápolna! Többször visszamentünk az út elejére. Én mondtam, hogy itt kell lenni valahol. Az utca csupa üres volt, kérdezni sem tudtam. Már többször elimádkoztuk a „Most segíts meg Mária” imát, Szent Mihály arkangyalhoz az imát. Egy óra eltelt az oda-vissza keresésben. Akkor, én nem tudom, hogy az üres utcán hogyan, de ott termett egy fiatalember, olyan közép magas, körszakállat viselt. Én leléptem a buszról és megszólítottam, hogy Regőczy atyát és a Kápolnát keressük. Tetszik ismerni az atyát? Azt válaszolta: „nem, de tudom, hol van”. Ha fölléphet a buszra, odavezet minket. Én mondom nagyon örülünk, hogy segít. Egy pillanat alatt átvitt minket a Galgóczy útra, nem is tudom, hogy hogyan. Előre mutatva mondja, hogy itt van. 30 m-re ott volt a Kápolna. Ő mondja, hogy leszáll. Nagyon megköszöntem. Ahogy lelépett a buszról pillanatok alatt eltűnt. Olyan furcsán, tagoltan, darabosan beszélt. A mai napig hatása alatt vagyok.

Az atya tudta, hogy eltévedtünk, a nővér mondta, hogy ki-be járkált a Kápolnából. Odaérkezésünkkel kint állt a Kápolna előtt, és mondta, hogy várjuk meg. Karinget öltött, szóltak a harangok, úgy vezetett be minket a Kápolnába, és kezdte az éneket: „Máriát dicsérni hívek jöjjetek”. Hálából hazáig imádkoztunk, énekeltünk.

Dicsőség az Úrnak, hála a Szűzanyának, aki mindig velünk van!

Halasi Mártonné

Ezúton szeretnénk kiigazítani az előző számunkban közölt hibát: a Mária-pócsi kegykép 100 (és nem 200) éve könnyezett.

December 3-ára tisztították meg a Máriapócsi könnyező ikont, s koronázta meg Erdő Péter bíboros – mint a Szentatya személyes küldöttje – azzal az arany koronával, melyet XVI. Benedek pápa áldott meg. Ezen az ünnepségen jelentette be Erdő Péter bíboros, hogy Máriapócsot a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Magyarország nemzeti szentélyévé nyilvánította.

A könnyezés száz éves évfordulója emlékére a kegykép 2005. december 5. és 18. között körbejárt 14 helyszínt (Budapest, Debrecen, Nyíregyháza stb.), hogy mindenhol engesztelésre serkentse a híveket (a szerkesztő).

Mária- kegyhelyek



Szókefalva

Marián Rózsika 1995-ben Dicsőszentmártonban, Gergely Piroska néninél – a nagymamánál – tartózkodott. Imádságai sokszor éjszakába nyúltak. 1995. januárjában, vakságának harmadik évében egy vörös fényt látott, amelyet nem tudott semmiféle természetes fényhez hasonlítani. Ez a fény naponta többször is megjelent. Június 17-én este 11 órakor imádság közben egy hang szólította meg, amelyről a beszélgetés során kiderült, hogy a Boldogságos Szűzanyáé volt. Ugyanazon év december 8-án este 11 órakor megjelent mennyei fényben egy Mária szobor (kb. 75 cm nagyságú). Mária fején 12 csillag volt, efölött egy nagy csillag, amelyből olyan erős fény áradt a szoborra, hogy azt már nem is lehetett látni. Ekkor szólalt meg a Szűzanya. Ilyen fény-szobor formájában jelent meg azután (2005. június 17-ig) a Boldogságos Szűz Mária a látnoknak általában évente háromszor.

1995-től 1998-ig csak magánjelenése volt, amiről nyilvánosan nem beszélhetett. E három év alatt a Boldogságos Szűzanya tanította, fölkészítette a látnokot hivatásának betöltésére. 1998. november 4-én este 11 órakor volt az első nyilvános jelenés Szókefalván a családi házban. 1999. március 21-én este 11 órakor volt a második jelenés szintén a családi házban, kb. 35 személy jelenlétében. Ezen György István lelkipásztor (aki gyóntatója) is jelen volt. Kérésükre a Szűzanya elfogadta, hogy ezentúl délután öt órától jelent meg a látnoknak.

1999. november 4-étől – a látnok kérésére – a jelenések a templomban, aztán a templom udvarán történtek 2005. június 17-ig, melyeken egyre több zarándok vett részt. Ezekre az alkalmakra egy szabadtéri oltárt építettek.

Minden jelenéskor a Szűzanya üzenetet közvetített az emberiségnek. Érdeemes odafigyelni a Szűzanya válaszára, amikor például 2001. szeptember 22-én a látnok felajánlotta a jelenevőket, és a Szűzanya így válaszolt: „*Igen, leányom elfogadom mindnyájukat, és teljesítem kívánságaikat, hitük szerint.*”

Napjainkban is nagyon sokat szenved a látnok. Küldetésének vállalása óta azonban nagy szeretettel, önátadással és boldog lélekkel fogadja el. Minden szenvedését följánlja valakiért, és ezzel teszi értékessé azokat.

2001. szeptember 22-i jelenés előtt néhány nappal Dr. Molnár Gyula, állandó diakónus, Vida Zoltán magyarországi festőművésszel együtt elzarándokoltak Szőkefalvára. Egyben meglátogatták a látnokot is. A látnok elmagyarázta a festőművésznak, hogy milyennek látja a fényben megjelenő Szűzanyát. Ez alapján festette meg Vida Zoltán a „Szőkefalvi Asszony” című festményt. (Egy erdélyi pap írt egy verset egy ünnepi alkalomra, ahol a Szűzanyát „Szőkefalvi Asszony”-nak nevezi.) 2001. december 1-én a látnok kérésére testvére, Edit a festményt Rózsika kezébe adta. Ő végigtapogatta az egész festményt és 11 személy jelenlétében felkiáltott az örömtől, mert a Szűzanya egy pillanatra a természetfeletti fényben megjelent, ezzel igazolva a festmény valódiságát. Ezt hallva Vida Zoltán örömeiben így szólt: „Ez 60 éves munkásságom legcsodálatosabb pillanata!” (a kép a címlapon látható).

Az utolsó jelenésre 2005. június 17-én került sor. Ezen az alkalmon 120 pap és kb. 25.000 személy vett részt. Az utolsó jelenésen a Szűzanya évekkel ezelőtt tett ígérete teljesedett be, amikor a látnoknővel anyanyelvén, magyarul beszélgetett.

A papoknak szóló, misztikus közlésben kapott üzeneteket a jelen lévő papokkal Rózsika minden alkalommal külön közölte, de eleinte nem jegyezték le azokat. A lejegyzett üzenetek ebben a könyvben olvashatók.

A Szűzanya üzenetéből kiderült ez alkalommal, hogy *minden évben június hónap folyamán különös kegyelmeket fog árasztani ezen a helyen*. A júniusi események csúcspontja június 17-e lesz, melyben minden évben meg fognak emlékezni az összegyűlt papok és hívek a tíz év jelenéseiről.

A Szőkefalván történt és történő eseményeket Dr. Jakubinyi György érsek atya figyelemmel kíséri, és körlevélben engedélyezte, hogy papok és hívek oda zárandokoljanak.

(A Fény Királynője, Budapest, 2005.)

A tíz év üzenetét tartalmazó „A Fény Királynője” című magyar és román nyelvű könyv a Ferenciek terén és Szőkefalván (Románia) megvásárolható, vagy Alapítványunk postafiók címén igényelhető (a szerkesztő).

A r ó z s a f ü z é r

Miért a rózsafüzér

Sokat gondolkoztam már azon, hogy a Szűzanya miért kedveli annyira a rózsafüzér (szentolvasó) imádságot. Olyan megfoghatatlannak tűnik, hogy ugyan sokszor csak annyit említ üzeneteiben, hogy imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok. Ekkor nem kér konkrétan egyféle imát. Az esetek túlnyomó többségében azonban hozzá szokta tenni, hogy a rózsafüzért imádkozzátok.

Így történt ez például Szőkefalván is a kezdetek kezdetén, amikor egy hét tagú magyar anyanyelvű, katolikus és egy hét tagú román anyanyelvű, ortodox imacsoport létrehozását kérte, és mindkét csoportnak a rózsafüzért kellett imádkoznia egy természeti csapás elkerülése érdekében.

Miért éppen a rózsafüzért, miért nem egy imakönyv adott imáit vagy adott oldalait? A rózsafüzér mellett Szőkefalván kérte még a keresztút imádságot is. Ezt könnyebb megérteni, hiszen a Szűzanya mindig Jézushoz vezet, a keresztút pedig Jézus értünk vállalt szenvedéseinek felelevenítését szolgálja. De a rózsafüzér a nép körében annyit jelent, hogy a Miatyánkok között sokszor elmondjuk a Szűzanya köszöntését, az Üdvözlégyet. A Szűzanya számára az lenne a fontos, hogy őt oly sokszor köszöntgessük, vele ennyit foglalkozzunk? Az ő alázatos lelkét ismerve egyértelmű a válasz, hogy ez nem lehet magyarázata annak, hogy oly erővel kéri a rózsafüzér imát. Akkor miért kéri mindig ezt?

A Szűzanya a világ néhány helyén elhangzott üzeneteiből adódik a válasz. Többször, hangsúlyosan kérte már, hogy a hagyományos rózsafüzér imádkozásakor mindig hagyjunk helyet az elmélkedésnek. A Miatyánk előtt mindig igyekezzünk egy-egy gondolatot felidézni a titokkal kapcsolatban, hogy elmélkedni tudjunk az ima közben. Az Üdvözlégybe pedig azért kéri, hogy mindig mondjuk bele a titkot, mert az emberi természet olyan, hogy mire a tíz Üdvözlégyet végigmondanánk, már elfelejtjük, hogy miről is kellene gondolkodnunk, elmélkednünk. A titok állandó említésével segítünk magunkon, hogy sokkal kevésbé terelődjön el a figyelmünk.

Vizsgáljuk meg, hogy a titkok miről is szólnak – melyekről elmélkednünk kéne folyamatosan, amíg a szánk mondja az imát. A húsz titok közül

18 Jézusról szól. A maradék kettő első ránézésre a Szűzanyáról, de jobban megvizsgálva láthatjuk, hogy ott Jézus cselekszik – a Szűzanya érdemeinek elismeréseként. Itt is részben Jézusról, az ő igazságosságáról, szeretetéről stb. lehet elmélkednünk. Tehát megállapíthatjuk, hogy tulajdonképpen, ha komolyan vesszük a Szűzanya kérését, akkor a rózsafüzér imádságunk közben folyamatosan Jézusról, az ő működéséről, életéről kell, hogy elmélkedjünk. Nincs még egy ilyen imánk, mely közben állandóan Jézusról való elmélkedést kell, hogy végezzünk, vagyis az ima közben a gondolatainkat Jézus kötné le. Egyértelműen ezzel magyarázható, hogy a Szűzanya miért kéri tőlünk a rózsafüzér imádkozását.

A mi feladatunk most már csak az, hogy minden alkalommal igyekezzünk komoly, mély indító gondolatokat keresni és adni a közös rózsafüzér imákhoz, hogy megtanuljunk az Üdvözlégyek mondása közben elmélkedni, hogy figyelmünket az ima alatt megtanuljuk Jézusra irányítani. Ez egy nehéz feladat, nagy türelmet és kitartást igényel, de csodálatos kegyelmi ajándékokat szül! Érdemes ezen az úton haladni!

Saját tapasztalatból is állíthatom, hogy az elmélkedése indító gondolatokból nem kell nagyon sok variáció, hiszen ugyanaz a gondolat a következő napon máshogy szólít meg. Természetesen az a véglet sem jó, ha mindig ugyanazt az egy gondolatot járom körbe, de az sem feltétlenül jó, ha azért küzdünk, hogy mindig új gondolat kerüljön elénk.

Dicsőség az Atyának a Fiúnak és a Szentléleknek, hogy még mindig szólhat hozzánk a Szűzanya, és így világosabbá tud válni a feladatunk. Egyenesebben haladhatunk a megígért, boldog örök élet felé a Szűzanya legkedvesebb imádsága a rózsafüzér rendszeres imádkozásával, mert az Jézusról szól, hozzá vezet!

Jánossy Gábor

A „Rózsafüzér-imakönyv” átdolgozására készülünk, kérjük, hogy amennyiben valami észrevétele van az imakönyvvel vagy annak mellékletével (Szentolvasó elmélkedések 21 féle rózsafüzérhez) kapcsolatban, jelezze azt minél előbb Alapítványunk postafiók címén!

A szerkesztő